

" ผมจะพิสูจน์ให้โลกรู้ว่า คนไทยตรวจวัดสายตาประกอบแว่นโทรเกรสซีฟไฮเอนด์ได้ดีที่สุดในโลก "
โบบี ผู้เชี่ยวชาญด้านแว่นตาโทรเกรสซีฟไฮเอนด์ระดับโลก

Exclusive Interview

" Life is beautiful and sight is life "

โลกของโบบี ผู้สร้างมาตรฐานใหม่ของแว่นสายตาระดับไฮเอนด์ อีกหนึ่งความภาคภูมิใจของคนไทยในระดับโลก

" ถ้าเกิดเราสามารถทำให้ใครสักคนที่เขาสูญเสียการมองเห็น ให้กลับมามองเห็นได้ มันคงจะดีมากนะ "

นี่คือความฝันของเด็กน้อยโบบี เมื่อเกือบสี่สิบปีก่อน

หลายปีที่ผ่านมา ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสายตาชั้นนำหลายพันคนทั่วโลก เรียกเขาว่า Master Bobi หรืออาจารย์โบบี ผู้คิดค้นวิธีการตรวจวัดสายตาประกอบแว่นโพเรสซีฟขั้นสูงแบบทวีคูณ ที่สร้างมาตรฐานใหม่ของแว่นโพเรสซีฟไฮเอนด์ในระดับโลก นอกจากใช้เวลาส่วนใหญ่ดูแลลูกค้าด้วยตัวเองที่ศูนย์แว่นตาโอชอพติกแล้ว อาจารย์โบบียังสอนลูกศิษย์ทั่วโลกผ่านทาง www.apcthai.com เว็บไซต์อย่างเป็นทางการของ Advance Progressive Addition Lenses Club (APC) ที่เขาก่อตั้งและพัฒนาจนกลายเป็นเว็บไซต์ด้านการประกอบแว่นโพเรสซีฟขั้นสูงที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในหมู่ผู้ประกอบวิชาชีพด้านแว่นสายตาในระดับสากล

วันนี้เราสามารถพิสูจน์ให้ผู้ใช้แว่นสายตาระดับไฮเอนด์หลายคนจากยุโรป อเมริกาเหนือ แอฟริกา ออสเตรเลีย เอเชีย ได้ประจักษ์แก่ตาตนเองว่า "คนไทย ตรวจวัดสายตาประกอบแว่นโพเรสซีฟไฮเอนด์ได้ดีที่สุดในโลก" ที่โอชอพติก ศูนย์แว่นตาไฮเอนด์ระดับโลกซึ่งขึ้นชื่อเรื่องแว่นตาอันละแสน สิ่งทำเป็นเดือน วัดสายตาแม่นยำ

กับคนที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ ย่อมมีคนอยากเข้าไปศึกษา รายละเอียดของความล้ำเจ๋งนั้นๆ แต่ใครจะรู้ว่าผู้ชายคนนี้มีอะไรมากกว่าที่คุณเห็น ลองปรับสายตาและตัวคุณให้เข้ามาใกล้อีกนิด คุณอาจจะได้เห็นบางแง่มุมในชีวิตของเขาอย่างเข้าใจและชัดเจนขึ้น

ความทรงจำอันแสนประทับใจในวัยเด็กของคุณโบบี

ผมมีพี่น้อง 8 คน ชาย 6 หญิง 2 ผมเป็นคนที่ทก ตั้งแต่จำความได้ ชาวไซ้เจียนนี่ถือเป็นสุดยอดอาหาร ผมโชคดีมากที่ได้ตั้งไข่ หัดเดินในร้านแว่นของคุณพ่อ ได้ซึมซับความรู้ เทคนิคชั้นสูง ในการทำแว่นให้ดีที่สุด ด้วยเครื่องมือทันสมัย เกาะโต๊ะเซเรจือตูมีช่างคร่ำเคร่งประกอบแว่นตาอย่าง

ประณีตบรรจง เสรีพ่นน้ำให้ลูกค้าจากทั่วสารทิศที่นั่งรอคิวเพื่อตรวจวัดสายตาจนแทบไม่มีที่ยืน แม้ราคาจะแพงกว่าร้านแว่นตาทั่วไปหลายสิบเท่า แต่ลูกค้าทุกคนต่างประทับใจในคุณภาพและบริการ หลายครั้งที่ลูกค้าถามคุณพ่อว่า "แว่นราคาแพงขนาดนี้ ถ้าใส่มันสบายจะทำไง" คุณพ่อยิ้มกว้างแล้วตอบว่า "ใส่มันสบาย...ไม่คิดเงิน" พอรับแว่นไปใส่ก็มีความสุขแล้วขอบคุณที่คุณพ่อทำแว่นตาให้มองเห็นชัดและใสสบาย เกือบทุกวันจะมีลูกค้านำผลไม้อย่างดีที่สุดจากสวนที่ปลูกเองมาฝาก ทุกคนรักและให้เกียรติคุณพ่อมาก แม้หลายท่านจะย้ายไปทำงานในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคอีสาน ก็ยังเดินทางไกลย้อนกลับมาใช้บริการที่ร้านของคุณพ่อเป็นประจำเกือบทุกปี

ทำไมครอบครัวคุณโบบีถึงเชื่อพระเจ้า

เรื่องมันยาวนาน คุณปู่เป็นหมอพื้นอพยพมาจากเกาะไหหลำ คุณปู่ชอบธรรมชาติป่าเขาลำน้ำไพร เลยไปทำสวนยางพาราที่ เขาหนามมี อำเภอนิสงระ จังหวัดกระบี่ คุณพ่อเกิดและเติบโตในสวนยาง พอโตเป็นหนุ่มคุณพ่ออยากค้าขายจึงขออนุญาตคุณปู่ไปเรียนวิชาช่างนาฬิกาและช่างแว่น แล้วเปิดร้านนาฬิกาแว่นตากับญาติคนหนึ่งที่จังหวัดตรัง กิจการไปได้ดีจนคุณพ่อเจอคุณแม่ที่หาดใหญ่แล้วตกหลุมรัก ตัดสินใจแต่งงานแล้วขอแยกหุ้นส่วนเพื่อเปิดร้านเป็นของตนเอง แต่หุ้นส่วนคุณพ่อบอกว่าเงินสดไม่มีให้เป็นนาฬิกาแทน คุณพ่อจึงนำนาฬิกาใส่กระเป๋ารายตามตลาดสด ช่วงนั้นลำบากมาก เพื่อนคุณพ่อคนหนึ่งเป็นคริสเตียนชื่อหอมสัมบอกว่าคุณพ่อบอกว่าให้คุณพ่อไปอดอาหารอธิษฐานที่คริสตจักรตรัง ด้วยความรักคุณแม่ที่กำลั้งท้องแก่ คุณพ่อจึงไปคุกเข่าอดอาหารอธิษฐานกับพระเยซู วิงวอนว่าถ้าพระเยซูช่วยให้เปิดร้านได้ คุณพ่อจะเป็นคริสเตียนและจะไปประกาศให้คนอื่นรู้ว่าเยซูช่วยให้จริง ๆ

Exclusive Interview

อธิษฐานอยู่หลายวัน ก็ได้ยินเสียงบอกให้ลุกขึ้นไปในตลาด พอเดินผ่านบ้านหลังหนึ่งทำเลค้าขายดีมาก ๆ ก็มีเจ้าของบ้านเดินตรงเข้ามาหาพอมถามว่าจะเช่าบ้านมั้ย พอมก็บอกตามตรงว่า 'อยากเช่าร้านไว้ทำแวน แต่ผมไม่มีตังค์' เขาบอกว่า 'หน้าลื้อไม่ใช่คนซีโกง อยู่ไปก่อน ค้าขายกำไรแล้วค่อยเอากำไรมาจ่ายค่าเช่า' คุณพ่ออัศจรรย์ใจมาก ระหว่างที่กำลังแต่งร้านตรงนั้น คุณพ่อก็ขึ้นมาเรียนการวัดแวนสายตาเอียงด้วยเครื่องวัดสายตารุ่นล่าสุดจากเยอรมัน กับอาจารย์ คำนธ ประจักษ์ธรรม ที่สอนนำศิลป์ไทย กรุงเทพฯ ท่านมองว่า ธุรกิจแวนสายตาดีกว่านาฬิกา เพราะทุกคนเมื่ออายุเกิน 40 ปีต้องใส่แว่น คุณพ่อตั้งชื่อร้านว่า "สว่างการแวน" บริการตรวจวัดสายตาประกอบแว่นแก้สายตาเอียงและตาเขด้วยเครื่องวัดสายตารุ่นล่าสุดจากเยอรมัน บริการลูกค้าด้วยความซื่อสัตย์ ใช้แต่เลนส์แว่นตาและกรอบแว่นตาคุณภาพดีที่ดีที่สุด รับประกันความพอใจ ใส่ไม่สบายไม่คิดเงิน สมัยนั้นการทำแวนแก้ไขสายตาเอียงและตาเข เป็นศาสตร์ลับสำหรับร้านแว่นส่วนใหญ่ในประเทศไทยร้านสว่างการแวนจึงมีชื่อเสียงอย่างรวดเร็วว่าราคาแพงแต่คุณภาพดีจริงๆ ภายในไม่กี่เดือนคุณพ่อก็มีกำไรพอจ่ายค่าเช่า

คุณพ่อขณะวัดสายตาให้ลูกค้า

บ่ายวันหนึ่ง คุณพ่อกำลังยุ่งอยู่กับการประกอบแว่นสายตาให้ลูกค้า ก็เห็นคนใส่ชุดขาวหน้าตาดีเดินตรงเข้ามาหา คุณพ่อนึกในใจว่า "ลูกสาวใครหนอช่างสวยจริงๆ แต่ทำไมถึงมีหนวดเคราสีทองแดงดงดง" คนนั้นเข้ามาใกล้แล้วยื่นผ้าสีชมพูหลายผืนใส่มือคุณพ่อแล้วพูดว่า "ความรอดได้มาถึงเจ้าและครอบครัวของเจ้าแล้ว" แล้วอันตรธานหายไป คุณพ่อก็รู้ว่า เป็นพระเยซูมาสำแดงให้เห็นเลยไปหาอาจารย์วิลเลียม เซวาน์ซูเวซ คิชยาภิบาลคริสตจักรเพื่อขอรับศีลบัปติศมาถวายตัวเป็นคริสเตียน แต่อาจารย์วิลเลียม บอกว่า ต้องมาเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ให้ครบหลักสูตรก่อน คุณพ่อก็เล่าเรื่องให้พระเยซูมาเยี่ยมที่ร้านให้ฟัง อาจารย์วิลเลียมได้ฟังแล้ว จึงยอมทำพิธีบัปติศมาให้คุณพ่อ

คุณพ่อจะทำงานที่ร้านตั้งแต่เช้าตรู่จนมืดค่ำสัปดาห์ละ 6 วัน แล้วใช้วันหยุดไปตามชนบทหรือหมู่บ้านต่างๆ ตามแต่จะได้ยินว่าพระเยซูใช้ให้คุณพ่อไปประกาศความเชื่อที่ไหน ส่วนใหญ่พระเยซูจะทรงนำคุณพ่อไปในพื้นที่เขตอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ ที่ทางทหารเรียกว่าพื้นที่สีแดง ในเขตจังหวัดตรัง นครศรีธรรมราช กระบี่ รายได้หลักอย่างหนึ่งของคอมมิวนิสต์ในภาคใต้สมัยนั้นคือจับแก๊งแก๊งในเมืองไปเรียกค่าไถ่ นี้แก๊งในเมืองไปหาถึงที่ครั้งหนึ่งคุณพ่อไปประกาศที่หมู่บ้านเล็กๆ ชื่อโคกม่วง พื้นที่ชนบทของจังหวัดตรัง คนร้ายวางแผนจับคุณพ่อไปเรียกค่าไถ่ แต่มีฝรั่งคนหนึ่งมาถามหาคุณพ่อแล้วเดินทางตามคุณพ่อเข้าไป คนร้ายจึงรอให้ฝรั่งกลับออกมาแล้วค่อยจับคุณพ่อหรือจนเย็นก็ไม่มีใครเห็นว่าฝรั่งกลับออกไปทางไหน หาเท่าไรก็ไม่เจอ

คนร้ายจึงไม่กล้าลงมือ เมื่อคุณพ่อกลับออกมา พวกคนร้ายแกล้งถามว่า "ฝรั่งที่มาตามหาคุณพ่อย้ายไปไหน" คุณพ่อก็ยิ้มแล้วตอบว่า "เป็นทูตสวรรค์ที่พระเจ้าส่งมาคุ้มครองผม" พวกคนร้ายจึงล้มเลิกแผนเรียกค่าไถ่ ต่อมาพวกเขากลับใจมาเชื่อพระเจ้า จึงเล่าเรื่องราวที่เคยคิดร้ายกับคุณพ่อให้ฟัง

คุณพ่อกับชาวบ้านที่รับเชื่อในพระเยซูคริสต์ที่หมู่บ้านโคกม่วง จังหวัดตรัง

หลายปีที่คุณพ่อทำแวนสายตาคุณภาพสูงควบคู่ไปกับการรับใช้พระเจ้า ในชนบทจนเกิดคริสตจักรหลายแห่ง ความเชื่อในพระเจ้าและความมุ่งมั่นในการทำแวนสายตาของคุณพ่อก็มีอิทธิพลกับผมมากที่สุด ก่อนนอนทุกคืน คุณพ่อจะจับมือสอนพวกเราทุกคนอธิษฐาน ทุกวันอาทิตย์แปดคนพี่น้องเดินเป็นพรานตามคุณพ่อไปนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรตรังโดยมีคุณแม่ปัดท้าย คุณพ่อสอนพวกเราเสมอว่า "ให้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ครอบครัวเราวันนี้ได้เพราะพระเจ้าทรงอวยพระพร" พ่อปลุกฝังผมเรื่องการทำแวนว่า "ทำแวนต้องวัดให้แม่นยำ ใช้เลนส์และกรอบคุณภาพที่ดีที่สุด ประกอบเที่ยงตรงสวยงามปราณีตที่สุด ถึงราคาจะแพงกว่าหลายสิบเท่าแต่คุณภาพดีจริง ลูกค้ายิ่งซื้อ" หลายสิบปีมานี้ ลูกค้ายของคุณพ่อหลายหมื่นคนได้พิสูจน์แล้วว่า คำสอนของคุณพ่อเป็นจริง

คุณพ่อขณะทำพิธีให้ศีลบัปติศมาด้วยน้ำแก่ชาวบ้านที่รับเชื่อในพระเยซูคริสต์

คุณโบมบระสะบการณภพระเจาเหมือนคุณพอบางเหม

เยอะมาก ตอนเล็กๆ ผมชนสุด ๆ วันหนึ่งพี่น้องนั่งกินข้าวไข่เจียวกันอยู่ ผมกินในจานหมด ก็หันไปคว้าไข่เจียวในจานพี่ชาย กินไปวิ่งไปหันมองพี่ชายที่วิ่งไล่ตาม พอหันมามีก็ก็เพลิง ตัวหลุดเข้าไปในตู้กระจกแล้ว ตอนนั้นเหมือนวิญญาณออกจากร่างเป็นแล้วนะ ผมจำได้ว่าเห็นแม่อุ้มผมที่เลือดเต็มหน้าขึ้นรถตุ๊กตุ๊กไปโรงพยาบาล เห็นแค่นั้นแหละ แผลยาวและลึกตั้ง

Exclusive Interview

แต่หน้าผากพาดผ่านหัวตาและจมูกขาดร่องแรงถึงริมฝีปาก แผลผมคงติดเชื้อ พอลออกจากโรงพยาบาล เลยเป็นไชนส์ล็อกเสกชั้นรุนแรงมาก ปวดตลอดเวลา

โบบีน้อยๆ กับพี่น้อง ในงานคริสต์มาสที่คริสตจักรตั้ง

แผลเป็นบนหน้าผากก็ได้มาตอนนั้น บางคนไม่รู้ นึกว่าผมไปมีเรื่องกับจิกโก้ที่โชน (หัวเราะ) พอขึ้นม.ต้น มีเพื่อนรุ่นที่เป็นไชนส์ล็อกเสกไปวิ่งตากฝนแล้วรุ่งขึ้นตาย หมอบอกว่าไชนส์ล็อกเสก ผมก็เกิดกลัวด้วยขึ้นมา รายต่อไปต้องเราแน่ๆ เลยอธิษฐานบอกกับ 'พระเจ้าของคุณพ่อ พระเจ้าที่เคยช่วยคุณพ่อ' วันนี้ผมเดือดร้อน อยากให้พระเจ้าของคุณพ่อช่วยผม แล้วผมจะตามรอยคุณพ่อ จะประกาศเรื่องราวที่พระเจ้าช่วยผมให้คนอื่นฟัง อธิษฐานอย่างนี้อยู่หลายเดือนไชนส์ล็อกเสกก็หายขาด ผมก็ลืมนึกมาให้ไว้กับพระเจ้า

สองปีต่อมา ผมเล่นบาสแล้วเพื่อนวิ่งมากระแทกข้างหลัง ร่วงลงมาหลังพาดพื้น เจ็บหลังมากก็ผลกกลับบ้านแต่ไม่บอกใคร ตื่นเช้าขึ้นมาลุกจากที่นอนไม่ได้ ตกใจมาก แม่พาไปโรงพยาบาลถึงได้รู้ว่าหมอนรองกระดูกร้ายรักษาทั้งสมุนไพรรักษา ภายภาพบำบัดก็ยังไม่ดีขึ้น ก็อธิษฐานขอพระเยซูรักษา สรรภาพว่าคราวที่แล้วติดสัญญา คราวนี้รับรองไม่เบี้ยว (ยิ้ม) ขอเพียงรักษาให้เป็นปกติ จะถวายตัวเป็นผู้นับถือแน่นอน อดอาหารอธิษฐานอยู่สามวัน ก็รู้สึกอ่อนวูบๆ ที่หลัง ลองเดินดูก็เดินได้ปกติ วิ่งเล่นได้ปรือเลยผมก็ยอมแล้วใจ จะไปเป็นผู้รับใช้พระเจ้าล่ะ

พอพี่ๆ เริ่มกลับมาช่วยงานที่ร้านแทนผมได้ ก็ขออนุญาตคุณพ่อคุณแม่ มาเรียนเป็นผู้รับใช้พระเจ้า หลักสูตร 4 ปี ที่สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ สุขุมวิท 101/1 ตำรากับอาจารย์ส่วนใหญ่เป็นต่างประเทศ ผมเลยได้ภาษาอังกฤษที่นั่นแหละ

สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ ที่คุณโบบีศึกษาเป็นผู้รับใช้พระเจ้า

แล้วทำไมถึงไม่ได้ทำงานรับใช้พระเจ้าอย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรก

เกิดวิกฤตทางการเงินที่บ้าน ต้องกลับมาช่วยกู้สถานการณ์ ตอนนั้นเก็บหน่วยกิตปีสุดท้ายครบหมดแล้วเหลือแค่วิทยานิพนธ์ พี่ชายคนที่สอง

ขยายสาขาที่สามและสี่เร็วเกินไป หมุนเงินไม่ทัน เป็นปีที่ชั้ดดมบุกเวทยอดขายของร้านดึงเทเหลือเดือนละสามหมื่นบาท เงินสดทั้งหมดถูกนำไปซื้อที่ดินเพื่อเปิดร้านสว่างการแวน สาขาที่สี่ตรงหาดแวง เกาะสมุย แต่ไม่มีเงินตกแต่งร้าน สรุปว่าต้องหาเงินสดให้ได้ 2 ล้านบาทภายใน 30 วัน เพื่อนำเงินไปจ้างผู้รับเหมาตกแต่งร้านสว่างการแวน สาขาหาดแวงให้เปิดขายได้เร็วที่สุดเพื่อนำเงินมาหมุนเวียน ถ้าร้านเปิดไม่ได้ก็ไม่มีเงินส่งดอกส่งต้นกับธนาคาร ที่ดินกับร้านจะโดนยึดทรัพย์ขายทอดตลาด เช็ครีเริ่มแต่งจนชีพพลายเออร์หลายรายไม่ยอมส่งสินค้าให้อีก

พี่ชายคนที่สองขึ้นมาหาผมที่กรุงเทพฯ ปรีक्षाว่าจะทำอย่างไรดี ผมก็ขอเวลาคิด แล้วคุณเขาดึงจิตอธิษฐานกับพระเจ้าว่า หากพระเจ้าประสงค์ให้กลับไปช่วยกู้ธุรกิจครอบครัว ก็ขอให้งานรับใช้พระเจ้ามีอุปสรรค พอดีเกิดวิกฤตศรัทธาบางอย่าง ไม่ใช่ในความเชื่อ แต่ในสถาบัน ในบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานรับใช้พระเจ้า ผมตัดสินใจเก็บของ เดินทางไปเกาะสมุย ไปถึงดู cash flow ก็พบว่าสถานการณ์เลวร้ายกว่าที่คิดไว้แต่แรกมาก ไม่มีเงิน ไม่มีเครดิต ก็ต้องเปลี่ยนสินค้าที่มีอยู่ในร้านให้กลายเป็นเงินสด ใกล้ตรุษจีนพอดี จัดเลย 'โซนี่ส แกรนด์เซล' ที่ร้านบนเกาะสมุย ลีบกว่าปีก่อนที่นั่นไม่รู้จักไปไรมันชิ้นส่งเสริมการขาย ผมเป็นเจ้าของแรก ก็ลุยเตรียมงานคืนเดียวเสร็จ พอเช้าขึ้นป้ายโฆษณาลดราคาลดตรุษจีนเปิดเพลง I hate myself for loving you ที่กำลังฮิตๆ เอา ผ้าแดงปูโต๊ะ วันแรกๆ เรียงแวนกันแตดนาฬิกา ขายดีมาก คราวนี้เอามันทุกอย่างทั้งกล่องถ่ายรูป เครื่องคิดเลข หน้ากากดำน้ำ เครื่องกีฬา เรียกว่าขายทุกอย่างที่ชีพพลายเออร์ที่ยังให้เครดิตเราอยู่ หมุนเงินกันตัวเป็นเกลียว เราขายได้ 2 ล้านบาทในเดือนแรก ได้กำไรมาหนึ่งล้านบาท พี่ชายผมนั่งยิ้มทั้งวัน ทอนเงินแทบไม่ทัน ส่วนผมก็ดีใจนะที่ช่วยเขาได้ เพราะเห็นเขาหน้าดำคร่ำเครียดมานาน ก็นำเงินที่ขายของได้ทั้งสองล้านไปแต่งร้านสว่างการแวนหาดแวงจนเสร็จ เปิดร้านขายของได้ มีเงินหมุนเวียนพอหายใจได้บ้าง ส่วนตัวผมต้องบริหารร้านสว่างการแวน หน้าทอน และหาเงินมาจ่ายค่าสินค้าที่เครดิตมาจากชีพพลายเออร์ ทั้งยังส่งสินค้าช่วยพี่ชายจนเขาตั้งตัวได้อีกครั้ง เหนื่อยสายตัวแทบขาด จ่ายเงินค่าสินค้าทุก 1 ล้าน สินค้าให้พี่ชายไปขายครึ่งหนึ่งแต่ผมต้องจ่ายชีพพลายเออร์ 1 ล้าน เงินค่าสินค้าก็ไม่เคยได้คืน แต่ภูมิใจนะที่ได้ทำเพื่อครอบครัว ตอนนั้นผมเพิ่งจะอายุ 23

พอซื้อหลังเสียแล้วหาทางลงไม่ได้จนถึงวันนี้ ผมตั้งใจไว้ว่าอีกแปดปีอยากเกษียณตัวเองจากการทำธุรกิจแล้วกลับไปรับใช้พระเจ้าตามที่ได้สัญญาไว้ อยากใช้เวลาและพลังที่เหลืออยู่ช่วยคนรุ่นต่อไปให้ค้นพบพลังอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ซ่อนอยู่ในมนุษย์แต่ละคน อยากเขียนหนังสือหลายเล่มอยากทำเว็บไซต์เพื่อช่วยคนทั้งโลกให้ค้นพบตัวเอง

คุณโบบีสมัยบริหารร้านสว่างการแวน เป็นสปอนเซอร์งานฉลองทรงเกาะสมุย

Exclusive Interview

ลีลาการสอนแบบถึงลูกถึงคนของโบบี ในหลักสูตรแว่นโทรเกรสซีฟที่คู่มือที่พลิกโฉมวงการ

ใครๆ มักมองคุณว่าเป็นคนแปลก ตรงไปตรงมาจากหน้าแล้ว และมั่นใจเกินเหตุจริงๆ แล้วคุณโบบีเป็นคนแบบไหน

ผมเป็นพวกสุดขอบ สุดโต่ง เชื่ออย่างไรก็จะทำสุดหัวใจไปเลย ไม่มีสีเทา ไม่มีสายกลาง ถ้าไม่ขวาก็ซ้าย ถ้าจะทำอะไรสักอย่างก็ต้องทำให้ได้ดีที่สุด ประมาณแบบทุ่มทุนสร้าง ทุ่มชีวิตสร้าง เอาชีวิตทั้งชีวิตลงไปแลกเลย หลายปีมานี้ผมคิดอยู่เรื่องเดียวว่า ทำอย่างไรให้แว่นสายตาของไอชอปติกทุกอันเป็นแว่นตาที่ดีที่สุดในโลก ผมมีวันนี้ได้เพราะผมเป็นของผมแบบนี้ เกิดมาแบบนี้ หลายคนบอกว่าผมมั่นใจในตัวเองเกินไป ก่อนผมจะมั่นใจในอะไรก็ตาม ผมคิดตรึกตรองเป็นหมื่นครั้งนะ แล้วเป็นคนตรงมากจนคนส่วนใหญ่คิดไม่ถึง คนที่เข้าใจผมเป็นคนขวนขวาย เขาเข้าใจผิดนะ จริงๆ แล้วผมเป็นคนขานผ่า ขวาน ไม่ใช่ขานผ่า ขวาน คนทั่วไปถ้าต้องสู้กับใครสักคนหนึ่ง คำนวณแล้วสู้ไม่ได้ เขาก็จะไม่สู้ เพราะเขาคิดว่าเขาคือขวาน ถ้าข้างหน้าเป็นขานเขาก็จะผ่า แต่ถ้าข้างหน้าเป็นเหล็กกล้าซึ่งไม่มีทางที่เขาจะผ่ามันได้ เขาก็จะถอย แต่ผมเป็นคนที่ไม่เอาขานไปผ่าขวาน เพราะผมเชื่อว่าขานมีความเร็วมากพอ อย่ายว่าแต่ขวานเลย กำแพงเหล็กกล้าก็ผ่าได้ ผมเป็นคนที่จะพร้อมจะตายเพื่อสิ่งที่ผมเชื่อ โดยไม่เสียใจเลย ผมสอนลูกศิษย์ผมทั่วโลกว่า "ถ้าเชื่อ ก็ทำได้ทุกสิ่ง" ถ้าคุณเชื่อในอะไรสักอย่างหนึ่ง คุณแน่ใจในผลสำเร็จคุณมีความรู้สึกอย่างแน่นอนว่า สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ในวันนี้ สามารถเป็นไปได้ในวันหน้า ถ้าคุณทุ่มเทมากพอ ถ้าคุณสามารถเติมเต็มสิ่งที่คุณขาดอยู่ ด้วยสิ่งที่คนอื่นมี ถ้าคุณสามารถสร้างทีมและรวมใจพวกเขาเป็นหนึ่ง ในโลกนี้แทบจะไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ ถ้ามีความเชื่อแรงกล้าและมีการบริหารจัดการที่ดี คุณสามารถย้ายภูเขาทั้งลูกไปไว้กลางทะเล ซึ่งเกิดขึ้นแล้วนะที่ดูโบ

มีคนไม่เข้าใจคุณโบบีบ้างไหม

ตลอดเวลาเนะ ผมเคยบอกว่าคุณเกิดผิดบ้าน ในที่นี้เอง 8 คน นิสัยผมไม่เหมือนใครเลย ผมกล้าที่จะฝันตั้งแต่เด็กว่าผมจะทำแว่นที่ดีที่สุดในโลก ขอบเล่าความฝันของผมให้คุณแม่และพี่น้องผมฟัง ทุกคนลงมติดอย่างเอนกฉันท์ว่า ผมฝันกลางวัน มีเพียงคุณพ่อผมเท่านั้นที่ทำงานฟังแล้วมยิ้ม บอกผมว่า "ถ้าเชื่อ ก็ทำได้ทุกสิ่ง" ในวัยเด็กมีเพียงคุณพ่อกับพระเจ้าเท่านั้นที่เข้าใจผม ก็เหงาๆ นะ ผมมองเห็นอนาคต เห็นในสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น พอผมบอกพวกเขาว่าผมเห็นอะไร พวกเขาไม่เชื่อ พวกกันหัวเราะเยาะ ก็มีเสียใจบ้างแต่ไม่โกรธนะ รู้ว่าเขารักและเป็นห่วงเรา

ผมโตมากับบาดแผลในใจที่คุณยายผมสูญเสียการมองเห็น ตอนผมเกิดคุณปู่ คุณย่าและคุณตา ท่านเสียหมดแล้ว มีคุณยายคนเดียว เห็นคุณยายที่ไว้กักรับรู้ว่าคุณยายไม่มีความสุข เลยอยากทำให้คุณยายมองเห็น ตอนนั้นรู้แค่นั้น ฝันตามประสาเด็กคนหนึ่งว่าถ้าสามารถช่วยใครสักคนที่กำลังสูญเสียการ

มองเห็นให้กลับมามองเห็นได้ดีขึ้น คงจะดีมากนะ

ผมแค่แปลกใจว่า เฮ้ย...ทำไมคุณมองไม่เห็นในสิ่งที่เราเห็น คือผมมองว่ามันง่ายนะ มันไม่มีอะไรเลยแต่บางทีมันก็เหงาเหมือนกัน ในโลกที่คุณเห็นทางอนาคตแล้วคนอื่นมองไม่เห็น แล้วมันยากที่จะคุยกับเขา ให้เห็นในสิ่งที่เราเห็น โดยเขาอาจจะไม่เชื่อ แต่มันก็ไม่ใช่ความผิดของเขา

วัยเด็กผมมีเพื่อนสนิทน้อยมาก คุยกับเพื่อนๆ ไม่รู้เรื่อง ผมไม่ชอบคุยกับพวกเขาเพราะคุยกันแต่เรื่องไร้สาระ ผมเลยชอบเล่นกับเด็กที่โตกว่า ชอบคุยกับผู้ใหญ่ ตอนผมอายุสี่สิบสี่ เพื่อนสนิทผมส่วนใหญ่มีลูกชายอายุมากกว่าผมเสียอีก ผมชอบคุยแค่สามเรื่อง หนึ่งคือคุยแล้วทำให้เราฉลาดขึ้น รอบรู้มากขึ้น สองคือคุยแล้วทำให้เรามีช่องทางทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น สามคือคุยแล้วสนุกสนาน

วันนี้ผมยิ้มให้กับพระเจ้าและตัวเองทุกครั้งที่เมื่อมองย้อนกลับไป ภาพที่ผมเคยเห็นในวัยเด็กกลายเป็นความจริงที่ศูนย์แว่นตาไอชอปติก และผมมีความสุขกับการได้ใช้เวลาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับลูกค้า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้บริหารระดับสูงสุดขององค์กรขนาดใหญ่ ความรู้ที่ผมได้รับจากท่านเหล่านั้นยิ่งใหญ่มากกว่าความรู้ที่ได้จากตำราอย่างเทียบกันไม่ได้นะ

มีความฝันที่ใหญ่กว่าไหม

เยอะมาก ทุกวันนี้ผมยังคงมีความฝัน มีเป้าหมายสำคัญแน่นอนที่จะทำให้สำเร็จ ฝันอยากขยายศูนย์แว่นตาไอชอปติกให้มีห้องตรวจวัดสายตา 100 ห้อง มี Doctor of Optometry ประจำ 100 ท่าน มีจักษุแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางครบทุกโรค เพื่อรองรับผู้ใช้บริการจากทั่วโลกได้อย่างสะดวก รวดเร็ว มีคุณภาพดีที่สุดในโลกได้ไม่น้อยกว่าวันละ 1,000 คน เป็นศูนย์รวมเลนส์แว่นตาระดับไฮเอนด์ที่ดีที่สุดในโลก มีกรอบแว่นคุณภาพสูงทุกแบรนด์ทุกรุ่น ทุกคอลเลกชั่น บนพื้นที่ 10,000 ตารางเมตร อยากเข้าตึก ERAWAN BANGKOK ทั้งตึกนะ ถ้าไม่พออาจต้องเข้าตึกเอ็มรินทร์อีกตึกหนึ่ง ผมอยากให้โลกรู้ว่า ถ้าต้องการแว่นสายตาครบชุดสุดยอด ต้องทำที่ศูนย์แว่นตาไอชอปติก ERAWAN BANGKOK สีแฉกราชประสงค์เท่านั้น อยากพิสูจน์ให้โลกรู้ว่า "คนไทย ตรวจวัดสายตาประกอบแว่นโทรเกรสซีฟไฮเอนด์ได้ดีที่สุดในโลก" หลังจากนั้นอาจเปิดศูนย์บริการย่อยไอชอปติก ที่ดูไบ ฮองกง เซี่ยงไฮ้ โตเกียว โคเปนเฮเก้น มิวนิค และมหานครหลักๆ ของโลก เพื่อบริการลูกค้าทั่วโลกหลังการขยาย

นอกจากฝันเรื่องศูนย์แว่นตาไฮเอนด์ที่ใหญ่และดีที่สุดในโลกแล้วยังมีความฝันอื่นอีกไหม

ความฝันของผมถ้าเขียนเป็นหนังสือคงหนากว่า "ผู้หญิง" สามเท่าเนะ เอาเรื่องใกล้ตัวตรงสี่แฉกราชประสงค์ดีกว่า ผมตั้งบริษัท ไอเอนด์อินเตอร์ จำกัด ขึ้นมา เพื่อรวบรวมสินค้าและบริการระดับไฮเอนด์จากทั่วทุกมุมโลก

Exclusive Interview

จับกลุ่มเป้าหมายคนที่รวยที่สุดหนึ่งล้านคนแรกของโลก สีแครงราชประสงค์ นี่แหละทำเลสวยสุด ดิเกษรเหมาะที่สุดขนาดกำลังดีที่จะทำ HiqEnd Shopping Centre ภายใต้นแนวคิด "HiqEnd Life, HiqEnd Product, HiqEnd Shopping Centre" สินค้าและบริการทุกชิ้นเป็น "Better Life Guaranteed" ชื่อแล้วถ้าชีวิตไม่ดีขึ้น ยินดีคืนเงิน รับประกันว่าสินค้าบริการ ทุกอย่าง ทุกชิ้น คุณภาพระดับสุดยอด ดีกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว อยากได้อะไรก็โทรเข้า HiqEnd Call Centre สั่งได้ทุกอย่าง อยากได้กระเป๋าหิ้วสวยๆ สั่งทำพิเศษใบละล้าน อยากได้นาฬิกา PATEK สั่งทำหน้าปัทม์เป็นรูปครอบครัว เรือนละห้าสิบล้านบาท สั่งได้หมด เป็นศูนย์รวมอาหารระดับไฮเอนด์ ปลาตัวละล้าน สเด็กจานละหมื่น ไวน์ขวดละแสน แดงโมลกุลละพัน รถสปอร์ตคันละสองร้อยล้าน เลือตัวละล้าน ประมาณว่าเป็นสวรรค์แห่งการช้อปปิ้งที่ดีที่สุดของบรรดามหาเศรษฐีทั่วโลก มีพันล้านช้อปปิ้งครั้งวันหมด ผมไม่ชอบ Paragon เพราะใหญ่เกินไป ไม่เหมาะจะทำ HiqEnd Shopping Centre ดิเกษร นี่แหละขนาดกำลังน่ารักเลย

พอเดินข้ามฝั่งมา ERAWAN BANGKOK ก็เป็น ISOPTIK : The World Best HiqEnd Eyeglasses Centre ใจ (ยิ้ม ดวงตาเป็นประกายอย่างมุ่งมั่น) แล้วก็อยากเห็นดิเกษรทรายเป็นศูนย์ HiqEnd OTOP Centre นะรวมสุดยอดสินค้าและบริการของไทย ประกาศให้คนทั้งโลกรู้ไปเลยว่าคุณไทยเก่ง พวกเราตัวเล็กก็จริงแต่สมองใหญ่นะ ผมมั่นใจว่าคุณไทยฉลาดกว่าฝรั่ง (หัวเราะ) แบบว่าคุณไทยเราต่างคนต่างเก่งเลยชอบดูเดี่ยวใจ แต่ฝรั่งเขารู้ว่าฉลาดน้อยกว่าเราเลยต้องจับมือทำงานกันเป็นทีมใหญ่

คุณเรียนเก่งไหม สมัยเด็กๆ

ไม่เลย (ลากเสียงยาว) รู้สึกว่าโรงเรียนมันน่าเบื่อ เพื่อนๆ ก็คุยเรื่องอะไรกันก็ไม่รู้ ฟังครูสอนแล้วรู้สึกน่าเบื่อ พาลไม่อยากเรียน ไม่อยากทำการบ้าน เรียกได้ว่าไม่ให้ความร่วมมือกับคุณครูเลย มองย้อนกลับไปรู้สึกผิดนะที่ทำให้คุณครูหนักใจ เพราะทราบดีว่าคุณครูอยากให้เราได้ดี

คุณพ่อคุณแม่ท่านอุทิศทำให้เรียนโรงเรียนบูรณะรำลึก ซึ่งสมัยนั้นถือว่ามีดีที่สุดในจังหวัดตรัง เป็นโรงเรียนที่ระเบียบจัดมาก นักเรียนทุกระดับชั้นห้ามซิมเมอร์ไซด์ นักเรียนผู้หญิงห้ามใส่เสื้อยืด ห้ามใส่กางเกงขาสั้น เพราะว่าไป ห้ามขอยอม ถ้าผมขยวให้ถักเปียได้ คืออะไรที่เกี่ยวข้องกับความฟุ่มเฟือยใดๆ ทั้งหมด จะห้ามเด็ดขาด ผมเรียนโรงเรียนนี้ตั้งแต่อนุบาลจนถึง ม.3 เทาที่จำได้ไม่มีวันไหนที่ผมไม่โดนตี แล้วเรื่องที่โดนตีส่วนใหญ่ไม่ค่อยซ้ำด้วย ถูกตีจนชินชา สัมปทานไม่เรียหน้าเสาธงนี้ผมผูกขาด ผลการเรียนก็ระดับรองบ๊วยตลอด คือไม่ฟังครูสอน ไม่ทำการบ้าน ไม่อ่านหนังสือเลยไม่มีคะแนนเก็บ แต่เวลาสอบ final สอบได้นะ สอบผ่านทุกที่คะแนนดีด้วย (หัวเราะ)

แต่พอเวลาผ่านไปตอนอยู่ ม.1 ก็มีจุดเปลี่ยนเกิดขึ้นในชีวิต อาจารย์ทุกคนจะมองผมว่าไม่เอาถ่าน เป็นเด็กที่ไม่ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเลย ตื้อด้วย สิ่งไหนที่เราอยากทำ จะตีให้ตายยังไม่ยอมก็ทำ วันหนึ่งอาจารย์ใหญ่ชื่ออาจารย์มารศรีสอนวิชาคณิตศาสตร์ ผม ก็นั่งฟังอาจารย์สอนกลางคิดในใจว่าทำไมต้องไปคิดอะไรให้มันวุ่นวาย ตั้ง 10 บรรทัด กว่าจะได้คำตอบสักข้อ ทำไมต้องทำเรื่องงายให้ยาก ผมคิดของผม 3 บรรทัดก็ได้คำตอบเหมือนกัน อาจารย์ถามว่า "มีใครไม่เข้าใจบ้าง" ผมยกมือขึ้นทันทีแบบไม่ได้ตั้งใจขณะ สมองไม่ได้สั่ง แต่ใจสั่งมา ผมลุกขึ้นอย่างมั่นใจบอกอาจารย์ว่าผมมีวิธีคิดอีกแบบ อาจารย์ฟังมาก เรียกผมออกไปหน้าชั้นแล้วให้ผมเขียนวิธีคำนวณของผมบนกระดานดำ ผมก็เขียนให้ทุกคนดูอาจารย์ประหลาดใจแต่ยอมรับว่าวิธีของผมถูกต้อง ที่ตลกคือผมคิดของผมเองเหมือนเป็นปัญญาจากเบื้องบน รุ่งหลังลงมาจากฟากฟ้าตกลงกลางกบาลอย่างนั้นแหละ ที่ตลกที่สุดคือนี้เป็นครั้งแรกที่ผมถูกเรียกออกมาหน้าชั้นแล้วไม่

Exclusive Interview

ถูกทำโทษ (หัวเราะ) หลังจากนั้นก็เลยเริ่มตั้งใจเรียนมากขึ้น เริ่มสนุกกับการคิดนอกกรอบ พยายามคิดให้ไกลกว่าที่ครูสอน เริ่มขลุกอยู่ในห้องสมุดได้ทั้งวัน อ่านประวัติศาสตร์ไทย ประวัติศาสตร์สากล จนกลายเป็นคนชอบศึกษาประวัติศาสตร์เริ่มสนใจปรัชญา แล้วอ่านหนังสือเร็วมากความที่หนังสือในห้องสมุดเยอะแล้วอยากอ่านหลายร้อยเล่ม เลยกลายเป็นคนอ่านหนังสือเร็วมาก อ่านทีละสามบรรทัด อ่านแบบสแกนเนอร์เลย ความรู้จากการอ่านมีส่วนสำคัญมากในความสำเร็จของผมในวันนี้

หลังจากนั้นอาจารย์มองเราเปลี่ยนไปจากเดิมไหม

อาจารย์เริ่มมองเห็นศักยภาพในตัวผมนะ เริ่มเข้าใจผมมากขึ้น ให้โอกาสเป็นตัวแทนของโรงเรียนไปทำกิจกรรม เพื่อนๆ โทวดให้เป็นหัวหน้าชั้นในวัยเด็ก ถ้าเรามีใครที่เป็นเซิมทิสสักคน ก็จะช่วยเหลือเราได้เยอะเลยนะ เพราะผมมองว่าในปัจจุบันวัยรุ่นเค็งเยอะ หาตัวเองไม่เจอ ปล่อยให้วันเวลาผ่านไปอย่างไร้ค่าไร้จุดหมาย

ผมเคยอิจฉาเด็กที่เรียนเก่ง ได้เกรดสูง สอบได้ที่ 1 ตลอด แต่พอตอนนี้ผมมาถึงตรงนี้แล้ว มองย้อนกลับไปเพื่อนๆ ที่ผมเคยอิจฉา ตอนนี้เขากลับอยู่ห่างและล้าหลังผมมาก ทั้งๆ ที่ผมเคยคิดว่าคนที่เรียนเก่งน่าจะประสบความสำเร็จในการทำงาน แต่มันก็ไม่ใช่ทั้งหมด ผมว่าถ้าเราฝึกให้เด็กรุ่นต่อของเราคิดเป็น ต่อยอดเป็น แล้วทุ่มเทอย่างมุ่งมั่น เด็กไทยไม่แพ้ใครในโลกนะ ถ้ามีผู้นำทางที่ดี

คุณคิดยังไงกับเรื่องนี้ที่คนเรียนเก่งใช้จะประสบความสำเร็จเสมอไป

ผมคิดว่าหลายคนเข้าใจผิด คิดว่าการเรียนเก่งคือความสำเร็จของชีวิต และเป็นกุญแจของความสำเร็จของชีวิต จึงไปยึดติดกับตรงนั้น แต่ปัญหา

ของคนที่เรียนเก่งคือ อย่างเช่นเราเรียนการตลาด ในตำราบอกว่าย่เมื่อยอดขายตกทำให้ลดราคา แคมของแล้วก็โฆษณา ตามตำราให้ทำตามนี้ แต่พอวันหนึ่งมีบริษัทคู่แข่งทำตามแบบเดียวกัน ก็หนีไม่ออก ตำราไม่ได้สอน สุดท้ายเลยต้องดัมพ์ราคาเข้าสู่ กอดคอกันตายหมู่ ผู้บริโภคก็รับกรรมจากคุณภาพการให้บริการที่สาละวันเตี้ยลง เป็นผลเสียต่อทุกฝ่ายทำอะไรไม่ได้ คิดนอกกรอบไม่เป็นเพราะว่าเคยทำแต่ในข้อสอบ ตามหนังสืออย่างเดียวพอเกิดปัญหาอย่างมากมายก็กลับบ้านเปิดตำราการตลาดซึ่งแทบจะหาไม่เจออ่านไม่เจอบ้างต้องทำยังไง กลายเป็นคนที่ทำอะไรไม่ได้ แก่เกมไม่เป็น คิดได้แค่สามมิติ กว้าง ยาว สูง เตี้ยมันไม่พอหรอก ต้องคิดได้สี่มิติ มิติพิศวง คิดในสิ่งที่คนอื่นคิดไม่ถึง เห็นในสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น คนที่คิดได้สี่มิติ คือคนที่มองเห็นอนาคต มองการณ์ไกล คิดล่วงหน้าจึงสามารถนำพองค์กรให้อยู่ในตำแหน่งที่ได้เปรียบเสมอ สำหรับผมแล้วมิติที่สี่คือการนำความรู้สามมิติมาต่อยอดเป็นองค์ความรู้ของเราเอง มิติที่สี่คือปัญหาจากเบื้องบน คนที่จิตใจบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะได้รับปัญหานี้ คนที่ทำทุกอย่างเพื่อเงินจะเข้าไม่ถึงมิติที่สี่ แต่คนที่รู้จักให้และรับจะเข้าถึงครับ

แสดงว่าคุณชอบมองนอกกรอบ

ใช่ ผมชอบมองนอกกรอบ ผมมองว่าหนึ่งปัญหามันแก้ได้หลายวิธี อาจด้วยความที่ผมเป็นนักคิด ชอบคิดอะไรแปลกๆ คิดได้ตลอดเวลา สามารถคิดได้ 24 ชั่วโมง ผมตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่สมองวิ่งทันที อย่างบางทีระยะเวลาแค่ 5 นาที ผมเดินจากบ้านไปโรงเรียนผมคิดได้เรียกว่าเรื่อง คือสมองผมทำงานเร็วมาก ผมสนุกกับการคิดมาตั้งแต่เด็ก ผมหยุดคิดไม่เป็น ผมชอบคิดทำอะไรให้ดีขึ้นอยู่ตลอดเวลา

Exclusive Interview

คุณเป็นคนคิดเร็ว แล้วถ้าคนอื่นตามคุณไม่ทันล่ะ หงุดหงิดบ้างไหม

ตลอดเวลา แต่ถ้าสมองผมทำงานเร็วเกินไป ผมก็ต้องหาวิธีหาทำมาช่วยเสริม เพราะถ้ามีคนหนึ่งคน เราสั่งงานไปแล้วเขาทำไม่ทัน เราก็ต้องหาคนมาเพิ่มเท่านั้นเอง แต่เราไม่จำเป็นต้องปรับการทำงานของเราให้มันช้าลงนะ เพราะธุรกิจเดี๋ยวนี้มันไปเร็ว ความเร็วคือกุญแจดอกหนึ่งไปสู่ความสำเร็จได้ ถ้าคุณทำอะไรได้เร็วกว่าคู่แข่งคุณไม่มีทางตั้งรับคู่แข่งแน่ คู่แข่งผมซ็อกได้รายวัน ถ้าคนที่เขาคิดว่าเป็นคู่แข่งผมนะ คือผมเป็นคนที่ไม่คิดจะทำอะไรผมก็ทำ อย่างคิดจะออกคอนเซ็ปโฆษณาใหม่ ออกบิลบอร์ด ไปสเตอร์คิดสามวันผมเสร็จแล้ว

พี่น้องแปดคน คุณโบบีเป็นลูกคนโปรดหรือเปล่า

เปล่าเลย ตั้งแต่เด็กผมรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าผมเป็นลูกที่พ่อแม่รักน้อยที่สุดนะเมื่อเทียบกับลูกคนอื่น ๆ พี่น้อง 8 คนผมคนที่ 6 ชนมโหรีพระจันทร์หนึ่งขึ้น ต้องแบ่งกัน คือแบ่งเป็น 8 ส่วน พี่น้องทุกคนต่างคนต่างได้คนละส่วน ผมก็จะค่อย ๆ กิน นิ่งกินของผมไปอย่างมีความสุข พี่น้อที่กินหมดแล้วเขามาเห็นของผมยังเหลืออยู่ ก็จะมาแย่ง แต่ถ้ามาแย่งผมนะ ผมก็จะชกเอาเท่านั้นแหละ ชกคนตัวโตกว่าผมไม่รู้สึกลึคนะ แล้วเขาก็จะร้องไห้ไปฟ้องแม่ ถ้าไม่ให้ผมกินโดนตี คุณแม่บอกว่าทำไมเห็นขนมเด็กว่าพี่ทำอะไรไม่ให้พี่ เราเป็นน้องต้องเคารพพี่ โอเค...ตรงนี้ผมเข้าใจ แต่วันต่อมาน้องมาแย่งผม ผมไม่ให้ ผมก็โดนตีอีก แม่ก็บอกว่าเขาเป็นน้อง เราเป็นพี่ต้องให้น้อง เราก็เอ๊ย...อะไรเนี่ย เราเป็นน้องต้องยอมพี่ เราเป็นพี่ต้องให้น้องเอ๊ย...เราอยู่ตรงกลาง มันยังงั้นกันนะ รู้สึกว่าทำไมพ่อแม่ไม่รักเรา มีหลายครั้งที่เสียใจมากแอบไปนั่งร้องไห้คนเดียวได้เป็นวัน ๆ น้อยใจมากขนาดจนคิดหาวิธีฆ่าตัวตายสารพัดตามประสาเด็กสับสน คิดเอานิ้วเหยียบปลั๊กไฟก็ไม่กล้ากลัวเจ็บ กระโดดคลองห้วยยางก็เหมือน จะจริงให้รถชนก็สงสารคนขับต้องติดคุก คิดไปคิดมากกลัวไม่ตายแต่พิการ กลัวคนอื่นเดือดร้อนกลัวคุณพ่อคุณแม่โดนคนอื่นว่า "เลี้ยงลูกยังไม่ลูกถึงฆ่าตัวตาย" เลยไม่เอาดีกว่า (หัวเราะ) แต่พ่อแม่ยังย้อนกลับมา มันก็สมควรอยู่หรอก รับขนมมาแล้วจะกินให้หมดๆ ให้จบเรื่องแต่เราดินมานั่งละเมียดละไมก็เลยกลายเป็นปัญหา

เด็กน้อยโบบี ครอบครัวสว่างการวันครบทีมในวันคริสต์มาส

ในส่วนของคุณโบบีได้รับอะไรมาจากคุณพ่อคุณแม่บ้าง

ส่วนที่ได้รับจากคุณพ่อคุณแม่คือ ความศรัทธาในพระเจ้า ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ความตั้งใจในการทำงาน เวลาถูกพี่น้องเอาเปรียบไม่ว่าเรื่องอะไร ท่านสอนผมว่า จงรักศรัทธา จงอวยพรผู้ที่เกลียดชังเรา แล้วพระเจ้าจะอวยพรเรา หลายสิบปีมานี้ เป็นจริงตามคำพูดทุกประการ คน

ที่เอาเปรียบเอาเปรียบเราไม่ได้รำรวยขึ้น ครอบครัวเราก็ไม่ได้ยากจนลง คุณพ่อคุณแม่เลี้ยงลูกทุกคนได้ดีมากๆ ผมไม่ใช่ลูกรักของท่าน แต่ขอเป็นลูกที่เคารพท่านมากที่สุด ผมมีความสุขที่ได้ทำให้ท่านภูมิใจกับความสำเร็จของผมในวันนี้

เรื่องราวความรักครั้งแรกของคุณโบบีเป็นยังไง

ผมถ้าชอบใครก็จะบอกว่าชอบ ส่วนคำตอบจะเป็นยังไงผมพร้อมจะยอมรับ คือถ้าผมชอบใครสักคน เมื่อผมไปหาเขาแล้วเขาดีใจ ผมจะไปหา แต่ถ้าไปแล้วเขารำคาญไม่ยอมเจอเรา เราจะไม่ไปอีกเลยเพราะไม่อยากสร้างความรำคาญหรือความลำบากใจให้คนที่ผมชอบเด็ดขาด

ผมออกหัดครั้งแรกตอนอายุ 16 ปี ตอนนั้นไปชอบเพื่อนนักเรียนในชั้นเดียวกัน แต่เขาไม่ชอบผม เขาชอบเพื่อนผม ก็แค่นั้น ก็บอกเขาว่าแต่เขาไม่ได้ตอบ แต่เราก็ดูอาการออก เพราะเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเขาชอบเพื่อนผม เราก็ไม่ได้เสียใจนะ เพราะของแบบนี้มันบังคับกันไม่ได้หรืออย่างตอนวัยรุ่นอีกเหมือนกัน ยุคนั้นเป็นยุคที่การมีรักในวัยเรียนเป็นสิ่งต้องห้าม แต่ทุกคนจะมองว่ามีแฟนแล้วมันเท เราอยากเทก็เลยมองหาว่าคนไหนที่น่าจะพอไปวัดไปวาได้ พอเจอโบบี ผมก็เดินหน้าเลยสิบให้รู้ว่ายู่อ้อยทองไหน พอรู้โบบี ผมก็ใช้ยุทธการหมกมุ่น กัดคือลงทุนทำยังงี้ก็ได้ที่ใช้เวลาน้อยที่สุดในการขจัดคู่แข่งอย่างถาวร โดยจัดการซื้อดอกกุหลาบสีชวา มา 1 ดอก แล้วก็ไปทิ้งเขาตอนอาจารย์เข้า นักเรียนอยู่เต็มห้องเลยนะตอนนั้น เราก็ลุยเข้าไปคนเดียว เดินเข้าไป ยื่นดอกไม้ให้ "สำหรับคุณครับ" แล้วทิ้งห้องจากที่กำลังเจียวข้าวเสียงดังเจอผมก็เข้าไปก็เจียวกริบ เสร็จแล้วเราเดินออกมาอย่างสง่างาม และเตะเบ็ด แคมด้วยเสียงให้ตามมา แล้วในห้องนั้นก็จะมีอยู่ 3ญ4คน ที่จับเขาเหมือนกัน แต่ก็ยอมยกธงขาวหมด เพราะพอข่าวแพร่ออกไปก็ไม่มีใครกล้าจับผู้หญิงคนนี้แล้ว ขจัดคู่แข่งได้หมดตอนนั้นไม่รู้ทำได้ยังไง ถ้าเป็นสมัยนี้ไม่ไหวแล้วไม่ทำเด็ดขาด

คิดอย่างไรกับผู้หญิงที่บอกรักผู้ชายก่อน

ผมชอบนะ เคารพนับถือด้วย ถ้าผู้หญิงรักใครสักคนก็ควรบอกว่ารักนะ ควรซื่อสัตย์ต่อหัวใจตัวเอง อย่าโกหกตัวเองว่าคุณรักหรือไม่ได้รักใคร ความรักเป็นสิ่งที่บังคับไม่ได้ มันควบคุมไม่ได้ ความรักเหมือนฟ้าผ่า เราไม่มีทางรู้ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ คุณลองพยายามบังคับตัวคุณเองให้รักใครสักคนสิ ความรู้สึกมันเหมือนเวลาคุณตกหลุมรักใครสักคนจริงๆ รีบเล่า มันไม่เหมือน

คุณโบบีคิดยังไงกับการตกหลุมรักใครสักคน

ถ้าคุณเกิดมาในโลกนี้โดยคุณไม่เคยตกหลุมรักใครเลย ผมว่ามันเป็นชีวิตที่น่าเศร้านะ หรือถ้าเกิดมาไม่มีใครมาตกหลุมรักคุณสักคนมันก็เศร้าเหมือนกัน คำถามที่ผมอยากจะถามผู้หญิงส่วนใหญ่คือ ถ้าคุณต้องเลือกระหว่างคุณตกหลุมรักใครสักคน แต่ไม่มีใครมาตกหลุมรักในตัวคุณ กับมีคนมาตกหลุมรักคุณ แต่คุณไม่ตกหลุมรักใคร คุณจะเลือกอะไร แล้วคุณเคยรักใคร่หัวปักหัวปำบ้างรึเปล่า มันเป็นเรื่องที่เลิกล้มไม่ได้เลยนะ ผมว่ามันดีนะที่ได้รักใครสักคนอย่างหัวปักหัวปำ เก็บไปนอนฝัน นิ่งเพ้อ (หัวเราะ)

ผมว่าความรักมันไม่ใช่สิ่งเลวร้าย トラบไตที่เราไม่ได้ไปยึดว่าถ้าเราตกหลุมรักใคร เราจะต้องได้ครอบครอง ได้แต่งงานกับเขา นั้น เขาต้องเป็นของฉัน แค่นี้มันก็ไม่มีความผิดแล้ว การที่เรารักใครขนาดที่ว่าเราสามารถเห็นเขาเดินเข้าพิธแต่งงานกับคนอื่น แล้วเราริ๊งกับเขา เพราะ 1.เขาไม่ได้รักเรา 2.เขาพบคนที่เขารักจริงๆ 3.เขาเหมาะสมกันจริงๆ 4.เขากำลังมีชีวิตที่ดีขึ้น

Exclusive Interview

ถ้าคุณรักเขาจริงๆ คุณจะไปขวางเขาทำไม ไซไหม แต่คุณต้องบอกเขาด้วยนะ การที่คุณรักใครแล้วคุณไม่บอกว่าคุณรัก นี่ผมว่าผิดนะ คุณต้องบอก คุณมีสิทธิ์ เพราะถ้าเขาแต่งงานแล้วคุณไปบอกนี่ละเมิด เพราะคุณไม่มีสิทธิ์แล้ว จะพูดทำไม พูดให้เขาหย่ากันหรือ ตรงนี้ผมซีเรียสนะ ในมุมมองของผมแล้ว เรื่องความรักมันเป็นอะไรที่ฝันใฝ่กันไม่ได้

หัวใจคุณโบบิวันนี้เป็นของใคร

หัวใจวันนี้เป็นของสาวน้อยบอบบางหัวใจแกร่ง ผมกำลังจะแต่งงานกับคุณทิตติธิดา (คุณฟัง) ในปีนี้ เจอเธอครั้งแรกในงานแต่งงานของญาติ ตอนนั้นผมกำลังสาละวนอยู่กับการดูแลแขก และจัดระเบียบการร้องคาราโอเกะ สาวสวยในชุดราตรีสีม่วงคนหนึ่งมองผมอย่างชื่นชม หันไปเมื่อไหร่ก็เห็นเธอมองมาที่ผมอยู่อย่างนั้น ก็ชื่นนะ อยากเดินไปหา ขอเบอร์โทร แต่มั่ววุ่นๆ กับการก้าวก้าวที่ พอจะปลื้มตัวได้เธอไปหายไปเสียแล้ว เหมือนหัวใจหล่นหายแล้วหาไม่เจอนะ ได้แต่เฝ้าคิดถึงสาวสวยคนนี้ อยากเจออยากเจอแต่ไม่รู้จักชื่อ ไม่มีเบอร์โทร ไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร อยู่ที่ไหน หลายเดือนต่อมาผมไปเรียนภาษาจีน พอไปเรียนผมก็เจอสาวน้อยในฝันคนนี้อีกครั้ง คราวนี้เธอใส่กางเกงขาวเล เสื้อสีส้ม ผมฟูเหมือนไม้กวาด แต่ผมจำสายตาคู่นั้นได้ พอเลิกเรียนเลยชวนเพื่อนร่วมชั้นๆ ไปกินกาแฟกัน ใครไปมั่งยกมือ เธอยกคนแรกเลยก็เลยไปได้คุยกัน พอรู้ว่าเธอชื่อ "ฟัง" ผมก็บอกกลางวงเลยว่า คุณฟังว่าผมชอบคุณนะ เธอบอกว่าอยู่กับหลายคน ไม่อายหรืออย่างไร คือนิสัยผมเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้าจะชอบใครไม่มีกังวล ผมเดินเข้าหาเลย จากนั้นก็เขียนซิติเพลงโปรดของผมเอาไปให้เธอฟัง แอบเขียนเบอร์โทรผมเอาไว้บนแผ่นซิติด้วย (ยิ้ม)

คืนนั้นเธอส่งข้อความมาว่า "ฉันฟังเพลงแล้ว ชอบมาก จากฟัง" ผมได้รับข้อความแล้วหัวใจพองโตรีบโทรกลับไป ยิ่งพอได้คุยก็ยิ่งบึ้งแอนดึคลิก ว้าว เจอแล้ว นางในฝัน (ยิ้ม) เคียดแค้นฉลาด เข้าถึงจิตใจผมได้ ผมมีหลายบุคคลิก มีไม่กี่คนที่จะได้รู้จักตัวจริงของผม แต่คุณฟังนี่ ออกเดทกันครั้งที่สาม เผลอมองตาเธอแวบเดียวเธอก็เดินเข้ามาสำรวจหัวใจผมเสียตัวแล้ว ผมยังจำแวตอาอันแสนรักเปี่ยมศรัทธาที่เธอมองผมในวันนั้นได้จนถึงวันนี้ อยากให้เธอมองผมด้วยสายตาแบบนั้นอีกทุกวินาทีเลย (ยิ้มแบบเขินมากๆ) คิดถึงแวตตานี้ที่ไร ผมก็นะรู้สึกเป็นหนุ่มขึ้นอีกยี่สิบปี (หัวเราะเสียงดัง หน้าแดง)

คุณทุ่มเทให้กับงาน และทำงานหนักขนาดนี้ แบ่งเวลาให้กับคุณฟังอย่างไร

ปีแรกๆ ที่คบกัน ก็มีปัญหาเยอะนะ เพราะผมทุ่มเททั้งชีวิตของผมให้กับงาน และความฝัน ผมก็บอกเธอว่าคิดดูให้ดีๆ นะถ้าผมแบ่งเวลาให้เธอ ผมก็ต้องทิ้งความฝัน ผมถามเธอว่าจำลูกค้าชาวสวีเดนซึ่งเป็นสามีภรรยา คู่หนึ่งอายุประมาณเจ็ดสิบปีได้ไหมตอนที่เขามารับแว่น พอลองใส่แว่นแล้วเขาก็หน้าตาไหลเลยเขาบอกว่านานมากแล้วที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดทุกระยะแบบนี้ และยังบอกอีกว่าจะมาตัดแว่นกับผมทุกปี แต่ถ้าปีไหนไม่เห็นเขาก็แสดงว่าเขาตายไปแล้ว ปีต่อไปเขาก็มาจริงๆ ชาวกรเวียอีกราย วันที่มารับแว่นเขาบอกว่าผมเป็นคนแรกในชีวิตของเขาที่ทำให้เขามองเห็นได้ชัดขนาดนี้ทั้งๆ ที่เขาก็ไปตัดแว่นมาแล้วหลายประเทศก็นึกท้อใจแล้วว่าการมองเห็นของเขาก็คงเป็นปัญหาไปตลอดชีวิตและบอกว่าไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนไทยจะทำแว่นได้ดีขนาดนี้ เขาก็ชอบคุณผมแล้วชอบคุณอีกและครอบครัว

คุณฟัง สาวสวยผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของศูนย์แว่นตาโอชอพติก

Exclusive Interview

ขอเขาก็มาหาผมทุกคน หลังจากที่เขากลับสวีเดนไปแล้วประมาณหนึ่งเดือน เขาก็อีเมลล์มาบอกว่าแวนที่ผมทำให้ดีมาก ๆ และสั่งเพิ่มอีก ผมถามเธอว่ามีความสุขหรือเปล่านั้นผมสามารถแก้ไขปัญหาการมองเห็นให้กับคนอื่นได้เธอก็บอกว่ามีความสุข ผมก็บอกว่ารู้ไหมหลายๆ คนที่เขาได้เงินมากมายแต่ก็ไม่สามารถซื้อการมองเห็นที่ชัดทุกระยะได้ ถ้าหากผมทำได้แต่ผมไม่ทำเนื่องจากผมต้องทุ่มเทเวลาให้คนรัก เราจะไม่เห็นแก่ตัวไปหรือ และอีกอย่างผู้ชายจะประสบความสำเร็จได้อีกปัจจัยหนึ่งคือการมีคู่ชีวิตคอยให้กำลังใจและสนับสนุน เธอก็ O.K และบอกว่าจะช่วยทำให้ฝันของผมเป็นจริง หลายครั้งที่ผมท้อใจเวลาเจออุปสรรค ก็มีกำลังใจระดับสุดยอดจากคุณฟงนี่แหละที่หล่อเลี้ยงหัวใจให้เข้มแข็ง อีกเท็ม บ่อยครั้งที่เหนื่อยแทบขาดใจ ได้นอนตักคุณฟงสักกบ กอดคุณฟงไว้แน่นๆ สักพัก ก็มีพลังฟื้นคืนมาใหม่ (ยิ้ม) ถ้าไม่มีคุณฟงผมก็ไม่วันนี้นะ ะว่าอีกแปดปีจะเกษียณแล้วใช้เวลาส่วนใหญ่คอยปรนนิบัติตัวดูแลให้คุณฟงเป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุดในโลกเลย (หัวเราะ)

คุณแม่คุณฟงที่คุณโบบิตั้งใจมอบรางวัลแม่ยอดเยี่ยมแห่งปี

คุณฟงกับครอบครัวเป็นคนยังง

คุณฟงเธอเติบโตมากับครอบครัวที่พ่อแม่ทำงานหนักสร้างตัวเองจากศูนย์ แทบไม่มีเวลาให้กับลูกๆ จนทุกวันนี้ติดอันดับเศรษฐีพันล้านแล้วกระมัง พ่อคุณฟงเป็นคนเก่งมาก เข้มงวดเรื่องกิริยามารยาท สอนให้ลูกๆ เข้มแข็ง ขยัน อดทน คุณฟงรักผมเพราะผมมีหลายอย่างที่คล้ายคุณพ่อของเธอ แม่คุณฟงเป็นคนน่ารัก อบอุ่น ใจดีมาก มีอารมณ์ขัน ขยัน ประหยัด จนบางทีผมยังชอบแซวคุณฟงเลยว่า ไม่นั่นใจว่าระหว่างคุณฟงกับแม่คุณฟงเนี่ยผมรักใคร่มากกว่ากัน (หัวเราะ) เจอแม่คุณฟงทีไร ผมจะกอดแล้วหอมแก้ม ข้ายชวาฟอดใหญ่เลย กับคุณฟงนี่หอมแก้มฟอดเล็กๆ (หัวเราะ)

ผมรักกับคุณฟงนี่ก็ปีที่ทำแล้วนะ ตั้งแต่รู้จักกันมาจนถึงวันนี้ผมแทบจะไม่มีเวลาให้เธอเลย แต่เธอก็ดูแลตัวเองได้ดี และอยู่เคียงข้างผมตลอดมา ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ดูบอบบาง แต่มีหัวใจยิ่งใหญ่เกินตัวแล้วเธอก็มีความเชื่อในพระเจ้ามากกว่าผมเสียอีก กว่าจะมาถึงวันนี้เราสองคนผ่านอุปสรรคมาเยอะมากจริงๆ เขียนเป็นหนังสือเล่มหนาได้เลย (หัวเราะ)

คุณโบบิอยากบอกอะไรกับผู้หญิงที่อ่าน "ผู้หญิง"

สำหรับผู้หญิง บางครั้งความรักคือทุกอย่าง แต่ผมอยากบอกว่าคุณผู้หญิงต้องการมากที่สุดก็คือ ความเข้าใจ จริงๆ แล้วผู้หญิงเข้าใจผิดที่ว่าผู้ชายชอบผู้หญิงผิวขาว สวย หุ่นดี แต่จริงๆ สิ่งที่ผู้ชายปรารถนาที่สุดคือความสบายใจ ผู้ชายอยากได้ผู้หญิงที่อยู่ด้วยแล้วรู้สึกว่าการผ่านพ้นไปเร็วใช้เวลาทำอะไรได้ร่วมกันได้อย่างสบายใจ รู้สึกมีความสุขได้ง่ายกว่ามีความทุกข์ที่นี้ถ้าผู้ชายคนไหนโชคดีได้ตกหลุมรักกับผู้หญิงสักคนที่เป็นแบบนี้ ก็ต้องรักษาเอาไว้ให้ดี เพราะว่าหายากครับ (ยิ้ม) อย่างผมนี่โชคดี หาได้แล้ว (หัวเราะ) ผมสนับสนุนให้คุณผู้หญิงหมั่นดูแลจิตใจให้ดีงาม รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น อยากเห็นผู้หญิงหันมาใส่ใจทำทริตแมนที่เพิ่มระดับความน่ารัก เพิ่มระดับความอบอุ่น ทำให้คนรอบข้างรู้สึกสบายใจ ถ้าผู้หญิงทำศีลธรรมเสริมความงาม ปรุงร่าหน้าตาได้ ก็น่าจะทำศีลธรรมเสริมความงามในจิตใจได้นะ และถ้าทำได้ผมว่า แฟนคุณหรือสามีคุณไม่น่าจะอยากอยู่ห่างจากคุณเลยแม้แต่เสี้ยววินาที เลิกงานรีบตรงกลับบ้านนี่ ยิ่งเหนื่อยล้าจากการทำงาน ในเวลาที่ต้องการกำลังใจ เขาจะโผล่เข้ามาตักคุณนะ อย่างผมเอง ชอบนอนหนุนตักแฟนเวลาเครียดหรือเหนื่อย ผมว่าผู้ชายเป็นเพศที่ขาดความอบอุ่นนะ

ทุกวันนี้กลับไปเยี่ยมพ่อแม่

ทุกวันนี้ไปเยี่ยมบ้านน้อยกลับบ้านปีละครั้ง โทรหาคุณพ่อแม่ก็ไม่บ่อย เดือนละครั้งสองครั้ง ตอนผมมีชื่อเสียงขนาดไปถึงสิงคโปร์ มาเลเซีย คุณพ่อคุณแม่ก็ยังไม่รู้ ถึงรู้เขาก็ไม่เชื่อ เขาจะเชื่อที่ๆ ผมมากกว่า วันที่เขามาเห็นศูนย์แวนดาโอซอพติค เห็นสิ่งที่ผมทำที่นี้ พ่อแม่ผมดีใจมาก ท่านพูดว่าท่านนอนตายตาหลับแล้ว ก่อนที่ผมจากบ้านมาผมบอกพ่อแม่ว่าผมจะทำให้ชื่อของคุณพ่อแม่เป็นที่รู้จักกับคนทั่วโลก เขาหัวเราะ เขาไม่เชื่อ ตอนที่ผมได้ไปสอนต่างประเทศครั้งแรก ผมโทรไปบอกพ่อแม่ ผมแปลกใจที่เขาไม่รู้สึกละอายใจ พ่อผมไปสอนเชียงใหม่ น้ำเสียงเริ่มดีใจ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่คุณพ่อคุณแม่พูดว่าภูมิใจในตัวผม น้ำตาผมไหลด้วยความดีใจเลยนะ ร้องเลยดีใจมาก ผมดีใจที่ความสำเร็จของผมทำให้คุณพ่อคุณแม่มีความสุข ผมภูมิใจที่ผมได้เกิดเป็นลูกคุณพ่อคุณแม่

โบบิลูกหลานจีนไทหล่า สอนคนเชียงใหม่เรื่องแวนไพเรเกอร์สซึ้นสูง

Exclusive Interview

ในเวลานี้คุณประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องงาน และเรื่องอื่นๆ คิดว่าทั้งหมดเป็นรางวัลการจากทุ่มเทของคุณหรือเปล่า

ไม่นะ ผมเชื่อว่าทั้งหมดคือสิ่งที่พระเจ้ามอบให้ แล้วผมก็มีหน้าที่ต่อยอดทวีคูณเพื่อจะได้มีพอที่จะให้ต่อไปยังคนอื่น คริสเตียนเราเชื่อว่าเราได้รับพรจากพระเจ้า ผู้เลือกเราเพื่อใช้ชีวิตเราเป็นพระพรกับคนอื่นต่อไป ผมคิดว่าถ้าทำให้ชีวิตของใครสักคนให้ดีขึ้น เปลี่ยนชีวิตของใครสักคนให้ดีขึ้นได้ นั่นคือความดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์สามารถทำต่อมนุษย์ด้วยกัน

ทำไมคุณโบบิ ถึงขายแต่เลนส์โพเกรสซีฟไฮเอนด์

เพราะมันเปลี่ยนชีวิตลูกค้าผมได้ ผมเชื่อว่า " Life is too short to limit your vision " เริ่มจากคนวัย 60 มาบอกว่าไม่รู้จะชอบคุณผมยังไง ใส่สบายมองเห็นชัดเหมือนได้กลับไปเป็นหนุ่ม นี่คือเลนส์คู่แรกที่ผมขายที่ตรงลูกค้าบอกว่าเวลาเดินกลับบ้านมันสบาย ถนนกว้าง ทางเข้าบ้านชัดเป็นทางไปเลย มองอะไรก็ชัดใส แล้วมีความสุขมากเพราะเขารักกล้วยไม้ เวลาหยิบแมลง คนที่รักกล้วยไม้จะไม่ใช้ยาฆ่าแมลงนะ เขาจะใช้มือหยิบ ก็ต้องดูระยะไง เลยชอบเลนส์ตัวนี้มากกินข้าว อ่านหนังสือ ทำอะไรก็ไม่ต้องเปลี่ยนแว่นใช้อันเดียวพอ ตอนนั้นผมขายเขาคู่หนึ่งเกือบหมื่น เทียบกับเลนส์ธรรมดาแค่คู่ละสามสี่ร้อยบาท ที่ผมกล้าแนะนำให้ลูกค้าใช้ เพราะถ้าใสไม่ได้ก็เอามาคืน ผมพร้อมจะคืนเงินให้หรือทำคู่อื่นใหม่เปลี่ยนให้ ก็พยายามศึกษา ทำให้ดีที่สุด เครียดเหมือนกันเพราะลองของใหม่ แต่เป็นคนชอบเครียด (ยิ้ม)

เลนส์โพเกรสซีฟรุ่นเก่าที่ใช้เทคโนโลยี 30ยูนิตที่แล้ว ต้องหัดใส่กันเป็นเดือน เดี่ยวนี้ก็ยังต้องมีขายอยู่ คู่ละพันก็มี แต่เลนส์โพเกรสซีฟรุ่นใหม่ใส่แล้วชัดแจ้วเลย ไม่ต้องรอปรับสายตา ราคาผมให้เลือกตั้งแต่คู่ละ 35,000 บาท

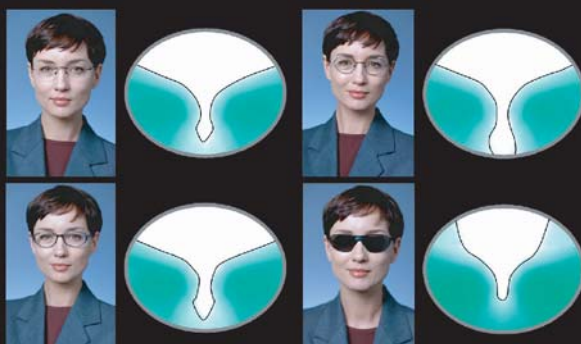
เลนส์โพเกรสซีฟทั่วไป มุมมองแคบ ปรับด้วยยาก

เลนส์โพเกรสซีฟเทคโนโลยีใหม่ ให้มุมมองกว้างขึ้น

เลนส์โพเกรสซีฟระดับไฮเอนด์ ให้มุมมองกว้างที่สุด

เลนส์โพเกรสซีฟระดับไฮเอนด์ ถ้าตรวจวัดประกอบไม่ถูกต้อง มุมมองจะแคบลง ใส่ไม่สบาย

เลนส์โพเกรสซีฟระดับไฮเอนด์ ถ้าตรวจวัดประกอบอย่างถูกต้อง มุมมองจะกว้าง ใส่สบาย

Exclusive Interview

เลนส์แว่นตาที่แพงที่สุดราคาคู่ละเท่าไร

ปัจจุบันมีการคิดค้นเลนส์แว่นตาดันแบบราคาคู่ละล้านกว่าบาท เปลี่ยนวัสดุไปเลย ใช้เครื่องยิงอนุภาคสร้างเลนส์ขึ้นมาจากเนื้อเรซินหลายล้าน index เป็นเทคโนโลยีนาโน เพื่อจะแก้ไขการบิดเบือนเชิงแสงให้ได้ดีที่สุด แต่บริษัทผู้ผลิตเลนส์กลับไม่เชื่อว่าขายได้ แต่ตอนนี้ผมมีกลุ่มลูกค้าที่พร้อมจะซื้อ แล้วเขาคอยอยู่ 'เลนส์ตัวใหม่ออกมา บอกเลนนะ' ผมก็บอกทางบริษัทผู้ผลิตว่าผมจะขายให้ดู น่าจะเริ่มจำหน่ายได้ภายในปี 2010

ทำไมคุณโบบิ ถึงทำแว่นได้ดีกว่าคนอื่น

ผมไม่ได้เก่งที่สุดในโลกเรื่องการทำเลนส์ หรือการตัดแว่น แต่ที่ทำแว่นได้ดีกว่าคนอื่น ๆ เพราะทำอย่างจริงจัง เวลาผมมีรายหากๆ เข้ามาผมจะคิดอยู่นั่นว่าทำยังไงให้เขาเห็นดีที่สุด เคยมีนะ แก๊กันอยู่นั้น ลูกค้าเลยเห็นว่าผมไม่ตั้งใจจริง ไม่ปิดให้พ้นตัว คิดอยู่นั่นว่าปัญหาอยู่ตรงไหน เกิดอะไรขึ้นแล้วจะแก้ยังไง ถ้าผมคิดวิธีได้ ผมจะบอกลูกค้า แล้วถามว่าคุณจะเอาวิธีของผมมั้ย ผมไม่เคยหยุดนิ่ง ศึกษาค้นคว้าหาความรู้แล้วนำมาต่อยอดพัฒนา ให้ดีขึ้นอยู่ตลอดเวลา ผมมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะตรวจวัดสายตา ประกอบแว่นระดับไฮเอนด์ให้ดีที่สุดในโลก เพราะผมศรัทธาในคุณค่าการมองเห็นของมนุษย์ว่าสูงค่า ผมเชื่อว่า "Life is beautiful and sight is life" ความสุขของผมอยู่ที่การได้ทำให้คุณภาพชีวิตของใครสักคนดีขึ้น ด้วยแว่นตาที่ผมทำให้ ผมจึงทุ่มเทกำลังความคิด สติปัญญา ทั้งหมด ทำแว่นตาที่ช่วยให้มองเห็นดีขึ้น รู้สึกสบายขึ้น มีบุคลิกภาพต้องตาต้องใจจนรอบข้างมากขึ้น ผมชอบพบกับลูกค้าชาวต่างชาติเสมอว่า ผมอยากทำให้พวกเขา "See better, feel better and look better no matter how old you are" สำหรับผมแล้วการทำแว่นให้ลูกค้ามองเห็นได้ดีขึ้นยังไม่พอ แต่ต้องมองเห็นได้ชัดทุกระยะในเสี้ยววินาทีอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด (Instant crystal clear vision at any distance like when you was young) ใส่แล้วมีพลัง ทำงานได้ดีขึ้นแต่เหนื่อยน้อยลง

นอกจากทำแว่นแล้ว คุณโบบิสนใจทำอะไรเรื่องไหนอีก

นอกจากทำแว่นให้คนมองเห็นได้ดีที่สุดแล้ว ผมยังอยากดูแลสุขภาพสายตาให้สามารถมองเห็นได้นานที่สุด เราเป็นร้านแว่นร้านเดียวในโลกตอนนี้ที่ถ่ายจอประสาทตาให้ผู้ใช้บริการทุกคน เพราะแค่การถ่ายรูปให้ ลูกค้าได้หมั่นคน ก็ช่วยเขาไม่ให้เกิดความเสี่ยงกับการตาบอดจากจอประสาทตาเสื่อมได้แล้ว

ศูนย์แว่นตาไอชอปติก ตรวจสอบสุขภาพสายตาเบื้องต้นโดยจักษุแพทย์ และ Doctor of Optometry จริงๆ แล้ว ผมไม่ได้ขายแว่นนะ ผมขายการมองเห็นในระดับสูงสุดเท่าที่เทคโนโลยีในปัจจุบันจะเป็นไปได้ เพื่อยุติเลนส์นี้เป็นอุปสรรคที่ทำให้มองเห็น ญญคนนั่นเอง

ผมอยากทำ ISOPTIK CLUB สำหรับลูกค้าของผมได้มานั่งคุยและเปลี่ยนความคิดเห็น ต่อยอดความรู้ พัฒนาธุรกิจร่วมกัน เลิฟเฟสเพรสโซ ลาเต้ คาปูชิโน รสชาดเยี่ยม ทุกวันนี้ลูกค้าจากยุโรปยอมรับว่าเราดีของเราไม่แพ้แลตเต้ที่อร่อยที่สุดในยุโรปแล้วนะ (ยิ้ม) ผมอยากเห็นลูกค้าทุกคนของศูนย์แว่นตาไอชอปติกมีความสุขกับครอบครัวได้มากขึ้น มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ใส่แว่นที่ผมทำให้แล้วรวยขึ้น ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานมากขึ้น อยากดูแลสุขภาพสายตาของสมาชิกทุกคนในครอบครัวของพวกเขา ตั้งแต่วินาทีแรกที่ลืมตาโลกไปจนถึงวินาทีสุดท้าย ผมอยากให้คุณย่นแว่นตาไอชอปติกเป็นสถาบันเพื่อพัฒนาคุณภาพการมองเห็นในระดับสูงสุดของลูกค้าหลานในอนาคตของพวกเขา

ไปจนถึงคู่ละแสน ใช้เครื่องคำนวณที่ความละเอียด 42,600 กว่าล้านค่าเอาค่าสายตาของมนุษย์ที่มีความแตกต่างกันถึง 42,600 กว่าล้านมาคำนวณแล้วออกแบบเลนส์ตามสายตาแต่ละข้างตามตำแหน่งใช้งานจริงในกรอบแว่นแต่ละอัน เป็นการปรับแว่นเข้าหาคน ไม่ใช่ผู้ใช้ต้องปรับตัวเข้าหาแว่นเหมือนเลนส์แว่นตาเทคโนโลยีเก่า

ปลายปีนี้ทางศูนย์แว่นตาไอชอปติกจะเปิดศูนย์ตรวจวัดสายตาประกอบแว่นโพเรสซิฟไฮเอนด์รุ่นล่าสุด เทคโนโลยี Custom High Definition ร่วมกับ Carl Zeiss Vision บนพื้นที่ขนาด 450 ตารางเมตร ที่ ERAWAN BANGKOK สำหรับผู้ที่ต้องการคุณภาพการมองเห็นในระดับสุดยอด ราคาเลนส์มีให้เลือกตั้งแต่คู่ละ 150,000 บาทไปจนถึงคู่ละ 300,000 บาท ตอนนี้ก็มีลูกค้าจองไว้ประมาณเกือบหนึ่งพันคู่

